

Чолом доземній моїй же таки знаній

Куліш Пантелеймон Олександрович

Я знав тебе маленькою, різвою
І буде вже тому з півсотні літ.
Ми бачили багацько див з тобою,
Ми бачили і знали добре світ,
Боролись ми не раз, не два з судьбою,
І в боротьбі осипався наш цвіт.
Од світу ми прегордого відбились,
Та в старощах ще краще полюбились.

Скажи, коли б вернувсь ізнов той день,
Як бачились уперве ми з тобою.
Чи знов би ти співала тих пісень,
Що по світах летять було за мною?
Чи знов би ти, зачувши “дзень-дзелень”,
На мурозі лягала головою
І слухала музику тих копит,
Що до твоїх несли мене воріт?

О! Знаю, що коли б єси із раю,
Конця й вінця усіх земних розлук,
Почула, що доріженьку верстаю
До тебе крізь дими пекельних мук,
І серденьком на силах знемагаю,
І падає знеможений мій дух, —
Позичила б ти крил у серафима
І ринулась к мені світ за очима.

І в морок зла зі світу чистоти
Метнулась би одним одна душею...
Перемогла б нечисту силу ти
Пречистою потугою своєю —
І в парі, ми в чудовні висоти
Знялись би знов понад життя грязею,
І після всіх тривог і завірюх
Були б один блаженно тихий дух.

1893

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/kulich_panteleimon_oleksandrovykh/cholom_dozemnii_moi_zhe_taky_znani